

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobců: **a) Ing. V. R., b) A. p. ž. p.**, občanské sdružení, zast. JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem, se sídlem Praha 4, Za Zelenou liškou 967/B, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, **za účasti:** T., s. r. o., o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2006, č. j. 8 Ca 174/2005 - 118,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2006, č. j. 8 Ca 174/2005 - 118, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný (dále též „stěžovatel“) se včasnou kasační stížností ze dne 14. 8. 2006 domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2006, č. j. 8 Ca 174/2005 - 118, kterým bylo opětovně zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 31. 10. 2002, č. j. MHMP-103222/2002/VYS/Mk/He, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Současně bylo žalovanému rozsudkem uloženo zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení v částce 5725 Kč k rukám jejich právního zástupce.

Tomuto rozsudku předcházela rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, kterým byl na základě stěžovatelem podané kasační stížnosti (ze dne 10. 12. 2003) zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2003, č. j. 8 Ca 1/2003 - 67, jímž byl na základě žalobci podané žaloby zrušeno označené rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2002, č. j. MHMP-103222/2002/VYS/Mk/He. První rozsudek Městského soudu v Praze (ze dne 30. 10. 2003, č. j. 8 Ca 1/2003 - 67), byl mj. postaven na odůvodnění, že vzhledem k tomu, že ve správním spise předloženém soudu chybí žádost o stavební povolení, územní rozhodnutí, protokol z místního šetření

ze dne 11. 6. 2002, rozhodnutí o námitce podjatosti a občanskoprávní námitky ze dne 11. 6. 2002, nemohl soud přezkoumat žalobní námitky, a proto rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost (ze dne 10. 12. 2003), kterou se domáhal jeho zrušení. Poukázal zejména na nerovnost při zachování procesních práv obou stran, jestliže žalobce soud vyzval, aby svůj návrh ve stanovené lhůtě doplnil, aniž by se o doplnění žaloby žalovaný dozvěděl. A naopak, žalovaného k doplnění chybějících a nepochybně existujících podkladů stavebního úřadu do správního spisu nevyzval. Tím soud porušil zákonnou zásadu rovnosti účastníků řízení uvedenou v § 36 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dál jen „s. ř. s.“). Soud navíc tuto absenci podkladů ve správním spisu uvedl jako důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného. Napadený rozsudek tak nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

O této kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, a to tak že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2003, č. j. 8 Ca 1/2003 - 67, proti kterému kasační stížnost směřovala, zrušil a věc soudu vrátil k dalšímu řízení.

V odůvodnění Nejvyšší správní soud zejména uvedl, že podle obsahu spisu Městský soud v Praze vyzval žalovaného, aby ve lhůtě 21 dnů od doručení výzvy předložil úplný spisový materiál v originále spolu se spisy správního orgánu prvního stupně včetně dokladů prokazujících doručení rozhodnutí účastníkům řízení. Tato výzva byla žalovanému doručena dne 18. 3. 2003. Protože žalovaný v požadované lhůtě správní spis nepředložil a nepředložil ani vyjádření k žalobě, soud urgoval zaslání spisu i vyjádření k žalobě přípisem ze dne 26. 6. 2003, žalovanému doručenému dne 3. 7. 2003. Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že mezitím žalovaný osobně dne 30. 6. 2003 správní spis i vyjádření k žalobě soudu dodal.

Postup městského soudu Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako postup v příkrém rozporu s požadavkem předvídatelnosti soudních rozhodnutí. Uvedl, že Česká republika je v souladu s článkem 1 odst. 1 Ústavy demokratickým právním státem. Součástí právního řádu každého materiálně pojímaného právního státu jsou rovněž právní principy, byť by třeba nebyly zákonodárcem v jednoduchém právu výslovně formulovány. Z imperativu ústavně konformní interpretace a aplikace právních předpisů potom vyplývá požadavek vykládat a používat jednoduché právo v souladu s právem ústavním, a tedy i v souladu s již zmíněnými principy materiálního právního státu. Mezi uvedenými principy sehrává významnou úlohu princip právní jistoty, z něž pro oblast soudního rozhodování mj. vyplývá požadavek předvídatelnosti soudních rozhodnutí vzhledem k procesní situaci, zejména vzhledem k uplatněným námitkám a tvrzením účastníků a unesení či neunesení důkazních břemen a splnění či nesplnění jejich procesních povinností. Tento požadavek předvídatelnosti soudního rozhodnutí lze z opačného úhlu pohledu vyjádřit též jako zákaz překvapivých rozhodnutí. Předvídatelné může být jen takové rozhodnutí, kterému předchází předvídatelný postup soudu. Zákon jasně sděluje, že je soud povinen poskytnout účastníkům poučení o jejich procesních právech a povinnostech v rozsahu nezbytném pro to, aby v řízení neutrpěli újmu (§ 36 odst. 1 s. ř. s.). Soud je rovněž povinen při přezkoumání rozhodnutí vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Jde o kasační kontrolu správního rozhodnutí soudem, a proto je pro soud rozhodující objektivně existující skutkový stav v době vydání napadeného rozhodnutí. Soud

zkoumá, zda zjištěný skutkový stav skýtá oporu výroku z hlediska požadavků zákona a zda může takto zjištěný stav obstát či zda vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Může provádět i dokazování (§ 77 s. ř. s.), aby mohl věc řádně po skutkové i právní stránce posoudit.

Nejvyšší správní soud dále uvedl, že pokud městský soud dospěl k závěru, že ve správním spise chybí některé listiny, které s největší pravděpodobností existují, neboť jsou zmíněny v napadeném rozhodnutí, žalovaný na ně odkazuje a z jejich obsahu vychází, bylo na něm, aby žalovaného vyzval k jejich předložení a současně jej poučil o následcích, které jej mohou postihnout, pokud výzvě nevyhoví. Kdyby i přes takovou výzvu soudu a přes poučení o důsledcích spojených s jejím neuposlechnutím žalovaný chybějící podkladové listiny soudu nedoložil, přivodil by si újmu v řízení sám a musel by nést i důsledky svého konání, resp. nekonání. V daném případě však soud postihl účastníka řízení (žalovaného) za nesplnění jeho procesní povinnosti předložit úplný správní spis tím, že ho vyřadil z pře a jeho rozhodnutí, bez přezkoumání v rozsahu § 75 odst. 1 s. ř. s., zrušil. Takový postup však není v souladu se zásadami vedení soudního řízení, neboť soud nenaplnil svoji poučovací povinnost ve vztahu k žalovanému. Nejvyšší správní soud uzavřel, že protože městský soud žalovanému neposkytl dostatečné poučení o jeho procesních povinnostech (a doplnění správního spisu o listiny, z nichž napadené rozhodnutí vychází, je zjevně procesní povinností žalovaného), čímž přivodil žalobci újmu v řízení, trpí řízení před soudem vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud proto uložil Městskému soudu v Praze vytykanou vadu napravit.

Za neúplný označil Nejvyšší správní soud rovněž závěr uvedeného soudu vztahující se k výroku o částečné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí může být totiž nepřezkoumatelné buď pro svoji nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]; který z důvodů nepřezkoumatelnosti shledal městský soud naplněn, však neuvedl. Pokud však soud k závěru o nepřezkoumatelnosti dospěl, nebylo již na místě přezkoumávat dílčí závěry, postup či důvody žalovaného, jak to učinil v daném případě, jestliže posuzoval například možnou podjatost pracovníka žalovaného či způsob vyvěšování rozhodnutí stavebního úřadu a posléze i žalovaného na úřední desce. Uvedl pouze důvody, v nichž nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného spatřuje.

Ze shora uvedených důvodů byl napadený rozsudek zrušen a věc byla vrácena městskému soudu k dalšímu řízení, přičemž městský soud byl zavázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 31. 7. 2006, č. j. 8 Ca 174/2005 - 118, následně rozhodnutí stěžovatele ze dne 31. 10. 2002, č. j. MHMP-103222/2002/VYS/Mk/He, opětovně zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Současně bylo žalovanému rozsudkem uloženo zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení v částce 5725 Kč k rukám jejich právního zástupce. V odůvodnění městský soud zejména uvedl, že po zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2003, č. j. 8 Ca 1/2003 - 67, byl Nejvyšším správním soudem správní spis vrácen přímo žalovanému k doplnění. Žalovaný dne 13. 3. 2006 předložil správní spis Městskému soudu v Praze, tedy před doručením výzvy Městského soudu v Praze ze dne 9. 3. 2006, avšak z jeho obsahu bylo zjištěno, že požadované jmenovité písemnosti opět předloženy nebyly. Městský soud v Praze proto výzvou ze dne 27. 6. 2006, která byla doručena dne 30. 6. 2006, vyzval žalovaného, aby do jednoho týdne předložil (v označené výzvě Městský soud v Praze uvádí lhůtu 3 dnů – pozn. Nejvyššího správního soudu) požadované spisové materiály (tedy žádost o stavební povolení, územní rozhodnutí, protokol

z místního šetření ze dne 11. 6. 2002, rozhodnutí o námitce podjatosti, občanskoprávní námitky ze dne 11. 6. 2002; na tuto výzvu však žalovaný nereagoval. Soud uvedl, že dopisem ze dne 18. 7. 2006, který byl Městskému soudu v Praze zaslán na vědomí, vyzval žalovaný prvoinstanční orgán (Stavební úřad v Praze 5) k předložení požadovaných spisových materiálů; ty však soudu předloženy nebyly. Městský soud v Praze uzavřel, že z důvodu, že požadované spisové materiály ve spisovém materiálu nadále chybí, a přes výzvu soudu nebyl tento nedostatek odstraněn, nemohl přezkoumat žalobní námitky vztahující se k těmto dokumentům, zvláště když žalobci namítali, že stavební povolení bylo vydáno v rozporu se zákonem, a nezbylo mu tudíž než rozhodnutí zrušit, a to pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Stěžovatel napadl tento rozsudek městského soudu kasační stížností (ze dne 14. 8. 2006), kterou opírá o důvod podřaditelný pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., konkrétně o důvod, že řízení trpí vadou, která by mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé a domáhá se zrušení napadeného rozhodnutí soudu. Přípustnost kasační stížnosti staví na tom, že soud se neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Poukazuje na skutečnost, že Nejvyšší správní soud v předcházejícím rozsudku uvedl, že "Protože soud žalovanému neposkytl dostatečné poučení o jeho procesních povinnostech (a doplnění správního spisu o listiny, z nichž napadené rozhodnutí vychází, je zjevně procesní povinností žalovaného), čímž přivodil žalobci újmu v řízení, trpí řízení před soudem vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé". Dále uvádí, že městský soud tuto vadu nenapravil, ač mu to Nejvyšší správní soud uložil, neb opětovně podle § 76 odst. 1 s. ř. s. zrušil jeho rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů (z důvodu absence spisových podkladů), aniž by stěžovatele řádně k předložení chybějících podkladů vyzval, resp. jej poučil o následcích takového nepředložení. Stěžovatel uvádí, že městský soud jej sice vyzval k předložení požadovaných chybějících spisových materiálů, avšak tato výzva neobsahovala poučení o následcích takového nepředložení, a navíc stanovaná lhůta 3 dnů byla nepřiměřeně krátká, protože se jednalo o spisové materiály, které nebyly v držení stěžovatele, ale prvoinstančního orgánu, a které musel stěžovatel vyžádat, čímž tedy městský soud zopakoval pochybení, které bylo důvodem zrušení jeho prvního rozsudku a neřídil se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále polemizuje se závěrem městského soudu, který na str. 7 napadeného rozsudku uvádí, že správní spis byl vrácen Nejvyšším správním soudem k doplnění žalovanému (stěžovateli), což se podle stěžovatele nezakládá na pravdě, neboť správní spis byl sice Nejvyšším správním soudem stěžovateli zaslán, avšak nikoliv k doplnění; odkázal na přípis Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 110. Uvedl, že pro takový postup Nejvyššího správního soudu nebyl důvod, neboť spis měl být pravděpodobně vrácen městskému soudu, kterému byla věc vrácena, a proto správní spis zaslal přímo Městskému soudu v Praze.

Závěrem kasační stížnosti stěžovatel vyjádřil nesouhlas s postupem Městského soudu v Praze, který není v souladu se zásadami vedení soudního řízení, neb soud rozhodl, aniž by se řídil právním názorem Nejvyššího správního soudu a nenaplnil svou poučovací povinnost.

Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalobci ani osoba zúčastněná na řízení vyjádření ke kasační stížnosti nepodali.

Ze obsahu spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že na čl. 113 se nachází výzva ze dne 9. 3. 2006, kterou hodlal městský soud poté, co mu Nejvyšší správní soud věc vrátil k dalšímu řízení, v němž jej zavázal právním názorem, zaslat žalovanému. Městský soud v ní uvádí, že vyzývá žalovaného „k předložení kompletního správního spisu, a to ve lhůtě jednoho týdne ode dne doručení této výzvy“. V této výzvě městský soud současně uvádí poučení, že „Účastníci mají v řízení rovné postavení. Soud je povinen poskytnout jim stejné možnosti k uplatnění jejich práv a poskytnout jim poučení o jejich procesních právech a povinnostech v rozsahu nezbytném pro to, aby v řízení neutrpěli újmu“, tj. rekapituluje obsah ust. § 36 odst. 1 s. ř. s. Tato výzva však vypravena soudem a stěžovateli doručena nebyla, a to z toho důvodu, že žalovaný doručil soudu dne 13. 3. 2006 správní spis, který mu byl omylem zaslán Nejvyšším správním soudem. Stejně tak ze spisu vyplývá (viz čl. 114 a 115, kde se nachází pokyn soudce kanceláři, resp. čl. 148, kde se nachází kopie soudní kanceláři vyhotovené výzvy), že městský soud stěžovatele vyzval výzvou ze dne 27. 6. 2006, která byla stěžovateli doručena dne 30. 6. 2006, aby ve lhůtě tří dnů od obdržení této výzvy předložil materiály chybějící ve správním spise, konkrétně žádost o stavební povolení, územní rozhodnutí, protokol z místního šetření ze dne 11. 6. 2002, rozhodnutí o námitce podjatosti, občanskoprávní námitky ze dne 11. 6. 2002. Současně je z textu výzvy, resp. i z pokynu kanceláři, zřejmé, že soud žalovaného nijak nepoučil o jeho procesních povinnostech. Ze spisu dále vyplývá, že dne 26. 7. 2006 doručil žalovaný městskému soudu dopis datovaný dnem 18. 7. 2006, který zaslal Stavebními úřadu v Praze 5, tedy prvoinstančnímu správnímu orgánu v předmětné věci, ve kterém jej žádá, aby mu zaslal dokumenty chybějící ve správním spise, tedy žádost o stavební povolení, územní rozhodnutí, protokol z místního šetření ze dne 11. 6. 2002, rozhodnutí o námitce podjatosti a občanskoprávní námitky ze dne 11. 6. 2002. Ze soudního spisu současně vyplývá, že dne 31. 7. 2006, č. j. 8 Ca 174/2005 - 118, vydal městský soud rozsudek, kterým zrušil rozhodnutí stěžovatele ze dne 31. 10. 2002, č. j. MHMP-103222/2002/VYS/Mk/He, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně mu bylo uloženo zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení v částce 5725 Kč.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud je předně nucen konstatovat, že Městský soud v Praze se neřídil jeho závazným právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 64/2005 - 105.

Z obsahu soudního spisu totiž vyplynulo, jak je uvedeno výše, že Městský soud v Praze rozhodl o zrušení správního rozhodnutí stěžovatele z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí s odůvodněním, že požadované spisové materiály ve spisovém materiálu chybí, přičemž přes výzvu soudu nebyl tento nedostatek odstraněn, aniž by městský soud stěžovatele řádně vyzval, a to v souladu s právním názorem, kterým ho zavázal Nejvyšší správní soud v přecházejícím rozsudku, k odstranění tohoto nedostatku.

Nejvyšší správní soud totiž ve svém zrušujícím rozsudku mj. uvedl, že zákon jasně sděluje, že soud je povinen poskytnout účastníkům poučení o jejich procesních právech a povinnostech v rozsahu nezbytném pro to, aby v řízení neutrpěli újmu (§ 36 odst. 1 s. ř. s.), přičemž pokud městský soud dospěl k závěru, že ve správním spise chybí některé listiny, které s největší pravděpodobností existují, neboť jsou zmíněny v napadeném rozhodnutí, žalovaný na ně odkazuje a z jejich obsahu vychází, bylo na něm, aby žalovaného vyzval k jejich předložení a současně ho poučil o následcích, které ho mohou postihnout, pokud výzvě nevyhoví. Kdyby i přes takovou výzvu soudu a přes poučení o důsledcích spojených s jejím neuposlechnutím žalovaný chybějící podkladové listiny soudu nedoložil, přivodil by si újmu v řízení sám a musel by nést i důsledky svého konání, resp. nekonání. V daném případě však soud postihl účastníka řízení (žalovaného) za nesplnění jeho procesní povinnosti předložit úplný správní spis tím, že ho vyřadil z pře a jeho rozhodnutí, bez přezkoumání v rozsahu § 75 odst. 1 s. ř. s., zrušil. Takový postup však není v souladu se zásadami vedení soudního řízení, neboť soud nenaplnil svoji poučovací povinnost ve vztahu k žalovanému. Nejvyšší správní soud proto zavázal městský soud, aby v novém řízení napravil jím způsobenou vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, totiž aby žalovanému poskytl dostatečné poučení o jeho procesních povinnostech.

Jak patrně, Městský soud v Praze názor Nejvyššího správního soudu vůbec nerespektoval, neboť žalovanému ve výzvě k předložení požadovaných materiálů ze dne 27. 6. 2006, která byla stěžovateli doručena dne 30. 6. 2006, neposkytl požadované poučení o jeho procesních povinnostech, ale toliko jej vyzval, aby ve lhůtě tří dnů od obdržení této výzvy předložil dokumenty chybějící ve správním spise, konkrétně žádost o stavební povolení, územní rozhodnutí, protokol z místního šetření ze dne 11. 6. 2002, rozhodnutí o námitce podjatosti, občanskoprávní námítky ze dne 11. 6. 2002. Nijak jej tedy nepoučil o jeho procesních povinnostech ani o důsledcích spojených s neuposlechnutím výzvy a rozhodnutí žalovaného opětovně zrušil.

Zrušit rozhodnutí správního orgánu pro nedostatečnou součinnost při předkládání, resp. doplňování spisu, by bylo na místě v případě, pokud by správní orgán zůstal zcela nečinný i po opakované výzvě (srov. Soudní judikatura ve věcech správních č. 552/1999), či kdy pokud by jej ke splnění povinnosti nevedlo ani ukládání pokut (srov. Soudní judikatura ve věcech správních č. 923/2002). To však nebyl případ žalovaného, který nečinný nezůstal, neb prvoinstančnímu orgánu zaslal žádost o zaslání požadovaných spisových materiálů, kterou pro informaci doručil i soudu. Stejně tak není ze spisu patrné, že by ke splnění povinnosti nevedlo ani ukládání pokut. Teprve poté by bylo na místě zrušení rozhodnutí správního orgánu pro nedostatečnou součinnost při předkládání, resp. doplňování spisu.

Navíc nelze odhlédnout od toho, že městský soud požadoval po žalovaném, aby mu spisové materiály zaslal v nepřiměřeně krátké 3 denní lhůtě (městský soud v odůvodnění nesprávně uvádí lhůtu jednoho týdne), jakož ani od toho, že městskému soudu muselo být před jeho rozhodnutím zřejmé, že žalovaný vyvíjí snahu, aby výzvě městského soudu vyhověl, neboť mu ještě před jeho rozhodnutím ve věci (dne 26. 7. 2006) doručil dopis datovaný dnem 18. 7. 2006, který žalovaný zaslal Stavebními úřadu v Praze 5, tedy prvoinstančnímu orgánu v předmětné věci, obsahující žádost o zaslání předmětných materiálů.

Pro podporu svých závěrů odkazuje Nejvyšší správní soud i na ustálenou judikaturu v obdobných věcech, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2006, č. j. 6 As 33/2006 - 92, viz www.nssoud.cz, podle něhož za situace, kdy správní orgán nepředloží soudu správní spisy v souladu s výzvou podle § 74 odst. 1 s. ř. s., nelze bez dalšího rozhodnutí správního orgánu zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, ale je nezbytné správní orgán k jejich předložení opětovně vyzvat (s poskytnutím přiměřené lhůty), poučit jej o následcích, které by nepředloženi spisu mohlo způsobit (§ 36 odst. 1 s. ř. s.), případně uložit sankci za neuposlechnutí výzvy soudu podle § 44 s. ř. s.

Obdobně je třeba odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2007, č. j. 1 Afs 151/2005 - 54, z něhož rovněž vyplývá, že žalovanému – ačkoli je správním orgánem – náleží v řízení rovné postavení s ostatními účastníky a svědčí mu právo být poučen o jeho procesních právech a povinnostech (zde o povinnosti doplnit neúplný správní spis) v takovém rozsahu, aby v řízení neutrpěl újmu (§ 36 odst. 1 s. ř. s.). Zrušit rozhodnutí správního orgánu pro nedostatečnou součinnost při předkládání, resp. doplňování, spisu by bylo na místě v případě, kdy by správní orgán zůstával zcela nečinný i po opakované výzvě, či kdy by jej ke splnění povinnosti nevedlo ani ukládání pokut.

Konečně je třeba odkázat i na kasační rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, viz výše, z jehož právní věty vyplývá, že jestliže soud dostatečně nepoučil žalovaný správní orgán o jeho procesních povinnostech, čímž mu přivodil újmu v řízení, trpí řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Stěžovatel tedy se svou námitkou, že se soud neřídil se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, resp. námitkou, že soud nenaplnil svou poučovací povinnost, uspěl. Stejně tak přisvědčil Nejvyšší správní soud stěžovateli i v další námitce o nesprávné argumentaci městského soudu, který na str. 7 rozsudku uvádí, že správní spis byl vrácen Nejvyšším správním soudem k doplnění žalovanému (stěžovateli), což se podle stěžovatele nezakládá na pravdě, neb správní spis byl sice Nejvyšším správním soudem stěžovateli zaslán, avšak nikoliv k doplnění. Nejvyšší správní soud odkazuje na přípis Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 109, ze kterého výše uvedené vyplývá.

Lze tak shrnout, že Městský soud v Praze nepostupoval v souladu se závazným právním názorem, pokud rozsudkem ze dne 31. 7. 2006, č. j. 8 Ca 174/2005 - 118, rozhodnutí stěžovatele ze dne 31. 10. 2002, č. j. MHMP-103222/2002/VYS/Mk/He, zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, aniž by žalovaného řádně vyzval k předložení požadovaných chybějících spisových materiálů a poučil ho o jeho procesních povinnostech.

Je třeba současně uvést, že ani obecné poučení městského soudu, viz čl. 113 soudního spisu - kde se nachází nevypravená výzva městského soudu ze dne 9. 3. 2006, znějící: „*Účastníci mají v řízení rovné postavení. Soud je povinen poskytnout jim stejné možnosti k uplatnění jejich práv a poskytnout jim poučení o jejich procesních právech a povinnostech v rozsahu nezbytném pro to, aby v řízení neutrpěli újmu*“, a obsahující tak pouhou rekapitulaci ustanovení § 36 odst. 1 s. ř. s., by nebyla řádným poučením o procesních povinnostech. Soud je povinen žalovaného poučit konkrétně, tedy poučit jej i o následcích, které by nepředloženi úplného spisu mohlo způsobit.

Protože Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že městský soud nerespektoval závazný právní názor z předchozího zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, nezbylo než napadený rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V dalším řízení je městský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

V novém rozhodnutí o věci rozhodne městský soud též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. srpna 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu